

ת"ד 5116/07/15 - מדינת ישראל נגד יוסוף מגיט

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 5116-07-15 מדינת ישראל נ' מגיט
תיק חיצוני: 236/2008

בפני	כבוד השופטת בכירה רבקה שורץ
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	יוסוף מגיט

החלטה

בפני בקשה מטעם הנאשם לביטול כתב אישום מחמת התיישנות או לחילופין בשל הגנה מן הצדק.

כללי

עסקינן בכתב אישום בגין אירוע מיום **6.5.2008** בו מיוחסת לנאשם נהיגה בחוסר זהירות וללא תשומת לב מספקת לדרך (תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, הנעוצה באי שמירת מרחק (לפי תקנה 49(א) לתקנות התעבורה) וגרימת תאונת דרכים שכתוצאה ממנה נגרמו נזק וחבלה (תקנה 21(ב) (2) לתקנות התעבורה וסעיף 38(3) לפקודת התעבורה).

טיעוני ב"כ הנאשם

לטענת ב"כ הנאשם בתיק התקיימו שלושה דיונים של מענה ללא נוכחות הנאשם ואף מבלי שידע עליהם. ב"כ הנאשם ציין כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם זומן כדון ו/או שהנאשם זומן אך התחמק מלהתייצב לדיונים ו/או שפעלה ככל שניתן לאיתורו של הנאשם במהלך מועדי הדיונים בתיק בפני המותבים הקודמים.

לשיטת ב"כ הנאשם המדובר בעבירות מסוג חטא, אך גם אם יוכרע על ידי בית המשפט כי מדובר בעבירות מסוג עוון חלפו ממועד התאונה ואף ממועד הגשת כתב האישום לראשונה לבית המשפט למעלה מ-5 שנים.

לטענת ב"כ הנאשם קיבל הנאשם, לראשונה, זימון לבית המשפט בדצמבר 2016.

ב"כ הנאשם הסביר, כי לא היה כל קושי לאתר את הנאשם אפילו שהנאשם התגורר בשכירות והחליף דירות, הואיל

ונותר לגור באותו רחוב ו/או ברחוב סמוך בהפרש של מספר בודד של בתים והוא מוכר בסביבת מגוריו.

יתר על כן, על מנת להבטיח קבלת דברי דואר, דאג הנאשם לעדכן כתובתו במשרד הפנים ובנוסף עושה שימוש בתיבת דואר כ- 5 שנים.

הוסיף ב"כ הנאשם וטען, כי הנאשם עבד במשך שנים באותו מקום עבודה וכי מספר טלפון, שמסר בחקירתו במשטרה ביום התאונה- לא השתנה עד היום.

הנאשם לא ברח, לא התחמק, ולא היה כל קושי לאתר אותו בין אם בעבודתו או באמצעות קו הטלפון שלו - כפי שאותר בסופו של דבר ע"י המשטרה בדצמבר 2016, רק אז נודע לו לטענתו, לראשונה על כתב האישום.

למען הזהירות הוסיף ב"כ הנאשם וטען, כי אם טענת ההתיישנות לא תתקבל- נכון יהיה לבטל את האישום מחמת הגנה מן הצדק בשל השיהוי הממושך שחל באיתורו של הנאשם לצורך מסירת כתב האישום- שיהוי של כ- 7 שנים.

ב"כ הנאשם סבור כי בשל השיהוי הרב, נגרם לנאשם נזק ראייתי ועיניו דין הואיל ומסמכים-תמונות של כלי הרכב מהתאונה וחוות דעת שמאי שהיו בחברת הביטוח- שהנאשם יכול היה להסתייע בהם להוכחת גרסתו, לא נשמרו עד היום בחברת הביטוח.

טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה התנגדה לבקשה וגוללה בפני בית המשפט את השתלשלות ההליך החל ממועד האירוע התואם את מועד חקירת הנאשם במשטרה, מועד הגשת כתב האישום לראשונה בתיק 1255/08, מועד המענה הראשון אשר נקבע לפני כב' הש' שלו, מועד מחיקת כתב האישום לאיתורו של הנאשם, מועד חידוש ההליכים בתיק 8223-11-13 ע"י מותב חליף- כב' הש' מאושר, שקיבל את יומנה של כב' הש' שלו וגם שם נמחק ההליך לאיתור הנאשם ומועד חידוש ההליכים ביולי 2015.

אין חולק על מועד האירוע ומועד הגשת כתב האישום המקורי.

לטענת המאשימה התיק היה קבוע בפני כב' הש' שלו למספר מועדים בין 2009 ל- 2010 וכי ב- 2010 נעשו מספר ניסיונות לאתר את הנאשם בכתובת **מצדה 35/1 באר שבע**.

כן נטען ע"י ב"כ המאשימה כי ב-2013 איתרה המאשימה כתובת נוספת של הנאשם שהביאה לחידוש ההליכים לבקשתה ע"י כב' הש' מאושר אשר קבע דיון ליום 22.1.14, אליו זומן הנאשם בהחלטה מיום **15.12.13 בתיק 8223-11-13**.

ביום הדיון לא הייתה התייצבות של הנאשם או מי מטעמו, גם לא הייתה אינדיקציה לגורל ההזמנה והתיק נמחק שוב ע"י בית המשפט.

לדברי ב"כ המאשימה נעשו מאמצים לאתר את הנאשם לפי כתובתו בתד 3540 ב**באר שבע** וההליכים חודשו בשלישית, ה**תיק קיבל מספר חדש- 5116-07-15**.

טוענת ב"כ המאשימה, כי המאשימה פעלה ללא לאות לאיתור הנאשם וכי מרוץ ההתיישנות נקטע נוכח ניסיונות האיתור ופתיחת ההליכים בבית המשפט כל פעם מחדש, כעולה מהפרוטוקולים.

ב"כ המאשימה ציינה כי כל הכתובות שהיו בידי המאשימה היו של הנאשם ולא מוטעות, אך לא ברור לה מדוע במועדי הדיונים השונים, לא הייתה אינדיקציה לרשות הדואר מה עלה בגורל ההזמנה.

באשר לטענה החלופית בדבר הגנה מן הצדק - סבורה ב"כ המאשימה, כי אין לקבלה הואיל ואין התעמרות בנאשם ואף לא שיהוי, נוכח הזימונים החוזרים ונשנים שנשלחו לנאשם.

באשר לטענה כי הנאשם לא שינה את מספר הטלפון שלו עד היום וכי היה באפשרות המאשימה לאתרו באמצעותו, נטען ע"י ב"כ המאשימה כי טלפון אינו מהוה זימון כדין ולכן לא ניתן להסתמך עליו.

סופו של דבר המאשימה ביקשה לדחות את טענותיו המקדמיות של ב"כ הנאשם.

דין והכרעה

המסגרת הנורמטיבית להעלאת טענות ב"כ הנאשם מצויה בסעיף 149 (8) ו-(10) לחסד"פ הקובע כדלקמן:

149. לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -
- (1) חוסר סמכות מקומית;
 - (2) חוסר סמכות ענינית;
 - (3) פגם או פסול בכתב האישום;
 - (4) העובדות המתוארות בכתב האישום אינן מהוות עבירה;
 - (5) זיכוי קודם או הרשעה קודמת בשל המעשה נושא כתב האישום;
 - (6) משפט פלילי אחר תלוי ועומד נגד הנאשם בשל המעשה נושא כתב האישום;
 - (7) חסינות;
 - (8) התיישנות;

(9) חנינה;

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

התיישנות עבירה - הכלל וחריגיו

עסקין בטענת התיישנות בהליך הפלילי. על השוני בין התיישנות בהליך פלילי להליך אזרחי עמד בית המשפט בע"פ 290/63, בעמ' 580, שם נקבע:

"קיים הבדל רב בין ההתיישנות האזרחית וההתיישנות הפלילית. הראשונה היא זכותו הפרטית של הנתבע, השניה היא עניינו וקניינו של הציבור. ההנחה היא כי לאחר שעבר זמן מסוים, וההתרגשות הציבורית חלפה או חלשה, מן הראוי 'לשכוח' את מעשה העבירה ולא לטפל בה עוד".

בבג"צ 122/73 [2], בעמ' 264, התייחס השופט ויתקון המנוח לבעיה במילים אלו:

"כאן אני רואה צורך להפריד, קודם כל, בין המשפט הפלילי לבין האזרחי. למשפט הפלילי יש שיקולים משלו, שיקולים שאינם רלוונטיים לגבי המשפט האזרחי... מאידך גיסא, עמד השופט ח' כהן על הצורך לנהוג במשפט הפלילי הגינותמירבית כלפי הנאשם, שמא ימצא מקופח בזכויותיו קיפוח ממשי או אולי אפילו מדומה".

[עין: ע"פ (ת"א) 1089/92 ברקוביץ' נ' איתנים ואח' (4.3.93)].

תכליות שונות עומדות ביסוד מוסד התיישנות בפלילים, ובשל כך קבע המחוקק תקופות קצובות ממועד ביצוע העבירה על פי סוגיה.

הכלל בדבר התיישנות עבירה משמעותו כי משחלפה תקופת התיישנות הקבועה בחוק לעבירה, לא ניתן להעמיד בגינה לדין.

סעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982

(א) באין הוראה אחרת לענין זה בחוק אחר, אין להעמיד אדם לדין בשל עבירה אם עברו מיום ביצועה

(1) בפשע שדינו מיתה או מאסר עולם - עשרים שנים;

(2) בפשע אחר - עשר שנים;

(3) בעוון - חמש שנים;

(4) בחטא - שנה אחת.

(ב) בעבירות לפי - אין התיישנות.

(ג) בפשע או בעוון אשר תוך התקופות האמורות בסעיף קטן (א) נערכה לגביהם **חקירה** על פי חיקוק או הוגש כתב אישום או התקיים הליך מטעם בית המשפט, **יתחיל מנין התקופות מיום ההליך האחרון בחקירה או מיום הגשת כתב האישום או מיום ההליך האחרון מטעם בית המשפט, הכל לפי המאוחר יותר.**

מרוץ התיישנות לגבי עוון או פשע מתחיל ביום ביצוע העבירה ונמשך עד לסיום התקופה **אלא אם נפסק** בשל **התרחשות "אירוע מנתק"** והוא יחל מחדש עד לסיום התקופה, משמע התקופה שחלפה עד לאירוע המנתק נמחקת כאילו לא חלפה כלל (י. קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני, הליכים שלאחר הגשת כתב אישום חלק א' בעמ' 1320).

נטל ההוכחה

מאחר שנטענה טענת התיישנות על ידי ההגנה על התביעה היה להוכיח, כי זו לא התקיימה וכי התקיים או התקיימו ארועים מנתקים.

מהו אירוע מנתק

חקירה- ובלבד שמדובר בחקירה שנועדה להכין את התביעה הפלילית בקשר לעבירה. הגשת תלונה כשלעצמה אין בה משום פתיחת חקירה. איסוף מידע גרידא או בירורים מוקדמים שאין בהם עשיית פעולת חקירה ממשית אינו הליך רשמי של חקירה.

יש להבחין בין פעולת חקירה ממשית לבין הליך מנהלי גרידא - הכנה לקראת חקירה שאינו אירוע מנתק.

הגשת כתב אישום- או הליך בבית המשפט

לעניין הגשת כתב האישום צריך שהגשת כתב האישום תהיה על בסיס נאות של ראיות.

ובאשר להליך בבית המשפט - מן הדין שיהא הליך ממשי ולא הליך סרק המיועד לקדם את פני התיישנות.

הנטל- התביעה נושאת בנטל ההוכחה שהעבירה נשוא כתב האישום לא התיישנה, ואם סבורה כי חל אירוע מנתק שהביא לתחילת מנין התקופה מחדש עליה להוכיחו.

עמוד 5

בע"פ 4745/97 בוני הבירה בע"מ ואח' נ' מדינת ישראל מונה בית המשפט העליון את הטעמים להחלת התיישנות בפלילים, כפי שנקבע בבג"ץ 6972/96 התנועה למען איכות השלטון נ' היוהמ"ש ואח':

הטעם הראשון להחלת התיישנות בפלילים הוא טעם השכחה והמחילה. טעם זה מבטא את ההיבט הציבורי, היינו כי "בחלוף הזמן, הולך ופג העניין הציבורי שבהעמדת העברין לדין, עד שניהול ההליך הפלילי מתייתר"...

הטעם השני להסדר התיישנות מוגדר כ"זכות לסיום מהיר של ההליך הפלילי על כל שלביו".... זכות זו נעוצה באינטרס הפרטי של העברין להשתחרר ביום מן הימים "ממורא מיצוי הדין עמו"....

הטעם השלישי... להתיישנות עבירות פליליות, הוא הצורך בבירור האמת. טעם זה משקף את החשש כי "בחלוף הזמן תאבדנה ראיות או שיעומעם זיכרונם של עדים... [ו]תחלש יכולתו של הנאשם להוכיח את חפותו"....

הטעם הרביעי והאחרון מוגדר כטעם תועלתני, שמשמעותו "...שההתיישנות ממריצה את רשויות האכיפה לסיים במהירות יחסית את הטיפול בעבירות, ולא לדחותו. האינטרס הציבורי של מלחמה יעילה בפשיעה דורש שמלאכת אכיפת הדין הפלילי תתבצע במהירות"...

סוגי העבירות בכתב האישום

הסנגור טען, כי יש להתייחס לכל עבירה בכתב האישום בנפרד לצורך מנין התיישנות, טענה זו נדחית.

אכן הנאשם הואשם באחריות לתאונת דרכים, לכאורה, בשל נהיגה בחוסר זהירות לפי תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה, כאשר זו נעוצה באי שמירת מרחק - לפי תקנה 49(א) לתקנות.

כל אחת מהעבירות אם עומדות באופן עצמאי **ללא תאונת דרכים** הינן מסוג חטא, ואולם, חוסר הזהירות הנטען בכתב האישום גרם **לתאונת דרכים** בגינה אירעו נזקים לכלי הרכב המעורבים לפי תקנה 21(ב)(2) וחבלות של ממש לנהגת המעורבת לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

המדובר **בחבלות קשות** בדמות חתכים בפנים ובברך שנתפרו, קונטוזיה ראיתית, שבר בקלקנאוס, שבר בפרגמנט בגוף חוליה עליון C7, שבר למינה ופדיקל ב- C6.

אירוע התאונה הינו אחד נסיבות התאונה ותוצאותיה הן פרי אותו ארוע.

סעיף 239א(א) לחסד"פ שכותרתו מסירת הודעה בעבירות תעבורה קובע:

" עברה שנה מיום שבוצע עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי פקודת ביטוח רכב מנועי (נוסח

חדש), התש"ל-1970, **שלא גרמה לתאונת דרכים**, בה נפגע אדם או ניזוק רכוש, לא יוגש עליה כתב אישום ולא תומצא בענייניה הזמנה למשפט לפי תקנה 38 לתקנות סדר דין פלילי, התשל"ד-1974, אלא אם כן, תוך אותה תקופה, הוזמן החשוד בביצוע העבירה לחקירה, או נשלחה לו הודעה על ביצוע העבירה; ... "

בענייננו, הנאשם קיבל כתב אישום המהווה הזמנה לדין, כתב אישום זה כולל את פרק העובדות ו-4 הוראות חיקוק המיוחסות בהתאמה לעובדות, נסיבות קרות תאונת דרכים ותוצאותיה.

לא מדובר בדוחות תנועה נפרדים על כל עבירה במנותק מתאונת דרכים.

אמנם אם היינו בוחנים כל עבירה בנפרד, ללא קשר לתאונה ותוצאותיה, שתי הוראות החיקוק הראשונות הנוגעות לחוסר הזהירות ואי שמירת המרחק מסווגות כעבירת חטא, ואולם, במקרה דנן העבירות אינן עומדות לבדן במנותק מאירוע התאונה **ולא ניתן לנתק את חוסר הזהירות מקרות התאונה ותוצאותיה**.

גם המחוקק קבע, כי קשר בין העבירה של נהיגה בחוסר זהירות לתאונת דרכים משנה את סוג העבירה ומידת העונש שיקבע בצידה. ראה סעיף 2 לצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002*

עבירה של נהיגה בחוסר זהירות **ללא קשר לתאונה/ לעבירה נלוות** מהוה עבירה מסוג ברירת משפט, שבצידה נקבע קנס בצו עבירות הקנס. ברם, כשעסקינן בעבירה של נהיגה בחוסר זהירות, שנעברה **בקשר** עם תאונת דרכים צו עבירות הקנס אינו חל עליה.

העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום הן תולדת עובדות ונסיבות שמסבירות במה התבטאה, לכאורה, חוסר הזהירות של הנאשם, שגרמה לתאונת דרכים.

העבירות המיוחסות בכתב האישום אינן עומדות לבדן, יש לראות כל אחת מהן **בקשר** עם התאונה ותוצאותיה, ואין להפריד ביניהן באופן מלאכותי לצורך מנין תקופת ההתיישנות.

סיכום ביניים:

יש להתייחס לתקופת ההתיישנות בגין האירוע דנן כמקשה אחת.

תקופת ההתיישנות בגין העבירות נשוא כתב האישום, בשים לב לתוצאות הנהיגה היא זו שנקבעה לעבירה- **עוון - 5 שנים**.

מן הכלל אל הפרט

1. המדובר בתאונת דרכים כתוצאה ממנה נפגע אדם חבלה של ממש- החריג הקבוע בסעיף 240 לחוק סדר הדין הפליליאני חל כאן, משמע חל הכלל של סעיף 126 לחוק סדר הדין הפליליאני(אי אפשר לשפוט בהעדר).
2. **התאונה התרחשה ביום 6.5.08.**
3. **הנאשם נחקר ביום התאונה 6.5.08** וכתובתו הייתה אז **רח' מצדה 35/1 באר שבע.**
4. **כתב האישום המקורי** בתיק **1255/08-** לא סרוק, אולם עיון במערכת מעלה כי התיק נפתח בבית המשפט **ביום 17.12.08.**
5. **בתיק התקיימו 5 דיונים, בשלושה דיונים הוצאו צווי הבאה** על ידי כב' הש' ג. שלו, אלא שהצווים לא בוצעו על ידי המשטרה וב"כ המאשימה לא נתנה הסבר מדוע הצווים לא זכו לביצוע.
לבסוף **נמחק התיק לאיתור ב- 26.10.10** ע"י כב' הש' שלו.
6. **ביום 15.12.13 חודשו ההליכים** בתיק **8223-11-13** לאחר דיווח שהנאשם אותר בכתובת חדשה: **מבצע עובדה 37/8 בבאר שבע.**
7. **בדיון שהתקיים ביום 22.1.14** מסרה ב"כ המאשימה, כי **אין אינדיקציה** בדבר אישור המסירה וביקשה למחוק התיק לאיתור נאשם.
כב' הש' א. מאושר נעתר לבקשת התביעה וביטל כתב האישום לאיתור.
- מתברר כי **ביום 9.2.14**, מספר ימים לאחר מועד הדיון, התקבל אישור מסירה לתיק האלקטרוני ממנו עולה, כי הזמנה שנשלחה לנאשם לכתובת מבצע עובדה 37/8 חזרה בציון "**לא נדרש"/ איש לא נמצא בבית הושארה הודעה.**
- אמנם אי אפשר לשפוט בהעדר לפי סעיף 240 לחסד"פ, על בסיס אישור מסירה זה נוכח תוצאות אירוע התאונה ואולם, ניתן לומר כי בשלב זה הנטל עבר לכתפי הנאשם להראות, כי לא התחמק מלקבל את דבר הדואר במקרה דנן.
8. **ביום 26.7.15 הוגש כתב האישום בפעם השלישית-** לתיק שבכותרת- 5116-07-15.
9. **ביום 17.12.15 שוב נמחק התיק לאיתור** (לא היה בידי המאשימה כתובת עדכנית של הנאשם כמתחייב מהחלטה מיום 15.10.15).
10. **ההליכים חודשו** פעם נוספת בעקבות בקשת ב"כ המאשימה, שדיווחה כי הנאשם זומן על ידה ליום **26.12.16.**
11. לציון, כי **בפעם האחרונה אותר הנאשם באמצעות שיחה טלפונית לקו הטלפון שלו. בדצמבר 2106 - יצרה משטרת ישראל קשר טלפוני עם אשת הנאשם לקו הטלפון של הנאשם, שמספרו לא השתנה, היא נדרשה להגיע לתחנת משטרה, התייצבה וקיבלה לידיה הזמנה עבור הנאשם לדיון שנקבע בעקבות חידוש ההליכים ל- 26.12.17.**

12. בתקופה הנוכחית מתגורר הנאשם ברח' דרך מצדה 194/5 בב"ש, לא הוכח אחרת.

13. תיבת דואר של הנאשם הינה כפי שמופיע בכתב האישום - 3540 ב"ש, מספרה לא השתנתה בשנים האחרונות, לא הוכח אחרת.

14. מקום עבודתו של הנאשם לא השתנה, לא הוכח אחרת.

סיכום ביניים:

נוכח לשון המחוקק והעובדה, כי כתב האישום הוגש לבית המשפט מספר פעמים, יש במועד הגשת כתב האישום וההליכים, שהתקיימו בבית המשפט כדי להוות אירוע המנתק את תקופת ההתיישנות.

לעניין ההליכים שהתקיימו - בתיק המקורי התקיימו מספר דיונים והוצאו מספר צווי הבאה ע"י בית המשפט, התיק נמחק לאיתור בחלוף כשנתיים ממועד הגשת כתב האישום. ההליכים חודשו בדצמבר 2013 והתקיים דיון ביום 22.1.14 גם בתיק 8223-11-13 טרם מחיקת/ביטול כתב האישום שוב - לצורך איתור הנאשם.

במצב דברים האמור, התקופות שחלפו מיום מועד העבירות (החופף ליום החקירה) עד ליום בו התקיים ההליך האחרון 22.1.14 וטרם חידוש ההליכים פעם נוספת, נמחקות.

מכאן, יש למנות את תקופת ההתיישנות מחדש מיום 22.1.14 [עיין: קדמי לעיל, בעמ' 1320].

כתב האישום הוגש שוב בתאריך 26 יולי 2015, התקיים הליך והתיק שוב נמחק לאיתור ב- 17.12.15.

הווה אומר, שוב חל אירוע מנתק והתקופה שחלפה מיום מחיקת כתב האישום ביום 22.1.14 עד ליום חידוש ההליכים פעם שלישית ביום 26.7.15 אינה נמנית במניין תקופת התיישנות.

מרוץ ההתיישנות -

מרוץ ההתיישנות החל ביום ביצוע העבירה/החקירה, אך נפסק עם הגשת כתב האישום, הן בתחילת ההליך והן בהמשכו לאחר מחיקתו ובהמשך חידוש ההליכים מספר פעמים.

בבית המשפט התקיימו הליכים, כמפורט לעיל ועל כן היו מספר אירועים המנתקים/קוטעים את מרוץ ההתיישנות. סופו של דבר-חידוש ההליכים בפעם האחרונה, בעקבות איתורו של הנאשם וזימונו לדיון 26.12.16, מצויים בתוך תקופת ההתיישנות.

טענת ההגנה לתחולת הגנה מן הצדק - כטענה חלופית לביטול כתב אישום.

צודק ב"כ הנאשם, כי בעבודת המאשימה הנוגעת לאיתורו של הנאשם נפלו מחדלים, ואולם אין בהם כדי להביא לביטול כתב האישום.

מחדלי המאשימה וחלוף הזמן מהווים שיקול שב"כ הנאשם יוכל להסתמך עליו בהמשך ההליך.

במסגרת ההליכים שהתקיימו בעניינו של הנאשם, יש ליתן הדעת לאישור מסירה מיום 19.1.14 שחזר לתיק ביום 9.2.14.

אישור זה מלמד, כי לפחות מינואר 2014 קמה החזקה, שאחת ההזמנות הגיעה ליעדה והנאשם, מטעמים השמורים עמו, לא דרש את דבר הדואר והוא לא הפריך חזקת המסירה במקרה דנן ולא הוכיח, כי אי קבלת דבר הדואר אינו נעוץ בהימנעותו מלקבלו.

ואולם אין בכך כדי לפטור מסקירת התנהלות המאשימה.

התנהלות המאשימה

על אף גלגולו של ההליך **וחלוף הזמן ממועד האירוע**, ועל אף שידוע למאשימה, כי עסקינן באישום שחלים עליו כללי ההליך הפלילי הרגילים לפי סעיף 126 לחסד"פ וכי לא ניתן לשפוט בהעדר על בסיס חזקת המשלוח בדואר רשום הקבועה בתקנה 44א לתקנות סדר דין פלילי, המאשימה לא טרחה לבצע פעולות אקטיביות ואינטנסיביות לאיתור הנאשם.

חלפו כ- 7 שנים עד אשר נזכרה המאשימה להתקשר למספר הטלפון של הנאשם, אשר היה מצוי בחזקתה ממועד האירוע ולא השתנה, כדי לאתר אותו.

המאשימה לא ניסתה לבצע המצאה באמצעות משטרה גם לא לאחר מחיקת כתב האישום בפעם הראשונה, לצורך איתור.

הכתובת המקורית שהופיעה בכתב האישום - מבצע עובדה 35/1 באר שבע.

הכתובת שעודכנה למבצע עובדה 37/8 (בנין המצוי בסמיכות לכתובת המקורית), הופיעה גם בקובץ נהגים במשרד הרישוי ב- 14.1.14 כך עולה מהפרוטוקול, ולא נסתר.

הנאשם עבד במקום מסודר שלא השתנה מיום התאונה ועד היום.

כאמור, מספר הטלפון שלו לא השתנה- ואף שזימון טלפוני אינו זימון כדין - ניתן היה לבדוק את כתובתו ולאמת אותה,

עמוד 10

זה מכבר, אם המשטרה הייתה מתקשרת למספר הטלפון שנמסר ע"י הנאשם כבר במהלך חקירתו במשטרה.

המדובר בפעולות איתור פשוטות ויעילות, הראייה שפעולת התקשרות שבוצעה למספר הטלפון של הנאשם בדצמבר 2016 היא זו שהביאה, בסופו של דבר, להתייצבות אשת הנאשם במשטרה לצורך קבלת הזמנה עבור הנאשם, בגינה התייצב הנאשם בבית המשפט.

אף שהנאשם מתגורר בשכירות, נראה, כי דאג להחזיק תיבת דואר ככתובת למסירת מכתבים -כדי להבטיח קבלת דברי דואר באופן שוטף.

תיבת הדואר לא השתנתה, עובדה זו לא הופרכה ע"י המאשימה.

צווי הבאה שהוצאו ע"י בית המשפט לא בוצעו ע"י המשטרה אף שהביצוע הוא אינטרס של המאשימה.

המאשימה לא תיעדה ו/או לא מסרה על תרשומות הנוגעות לניסיונות ביצוע צווי ההבאה ואשר יכולים לשפוך אור על נסיבות אי הביצוע.

נראה, כי הנאשם לא נעלם ולא הערים קשיים על איתורו, ואולם אין במחדלי המאשימה להביא לבטלות האישום ולאין את ההליכים שהתקיימו או לאין את המחדל שנפל בהתנהגות הנאשם שנמנע מלדרוש דבר דואר (ההזמנה לדין) שנשלחה אליו בדואר רשום, כפי שיוסבר להלן.

בית המשפט עיין בכל התיקים הנוגעים לכתב האישום.

עיון בתיק 8223-11-13 מעלה כי **ביום הדין- 22.1.14** - לא הייתה אינדיקציה לגורל ההזמנה שנשלחה באמצעות הדואר.

אישור המסירה שמצוי היום בתיק חזר ונסרק לתיק ביום **9.2.14**, ימים ספורים לאחר מחיקת התיק. מהאישור עולה כי ניסיון רשות הדואר לזמן הנאשם לא צלח, כי איש לא היה בבית והושארה הודעה בנוסף צוין כי דבר הדואר **"לא נדרש"**.

לכאורה, הנאשם התרשל כאשר נמנע מלדרוש את דבר הדואר.

תוצאת המשלוח בדואר רשום מעבירה את הנטל לכתפי הנאשם להוכיח, שאי קבלת דבר הדואר על ידו לא היה נעוץ בהימנעותו מלקבלו.

בית המשפט העליון עמד על משמעות תוצאת משלוח הזמנה לדין בעבירת תעבורה כשאשור מסירה חוזר בציון "לא נדרש" וקבע, כי קמה חזקה מסירה לפי תקנה 44 לתקנות סדר דין פלילי גם כשעסקינן בעבירות מסוג הזמנה לדין [רע"פ 3202/16 **אבי בן נחום נ' מ"י**(18.5.16), רע"פ 3698/17 יוסופובנ' מדינת ישראל (7.5.17)].

בית המשפט ער לכך שביום הדיון - אין התייחסות מצד התביעה לאישור זה, כפי הנראה בשל כך שלא היה בפניה ו/או בתיק האלקטרוני באותו מועד.

ואולם, משהועלתה לאחרונה טענה בדבר התיישנות ע"י הנאשם הרי שגם האישור הנ"ל מסייע למאשימה הן בהפרכת הטענה והעברת הנטל המוטל עליה להוכיח, כי חל אירוע חריג המנתק את מנין תקופת ההתיישנות, כחיזוק נוסף לאירועים המנתקים שהתקיימו בעקבו הגשת כתב האישום וההליכים שהתקיימו, והן לדחיית הטענה של הגנה מן הצדק כטיעון לבטול כתב אישום.

אם הנאשם לא היה מתחמק מלקבל את דבר הדואר האמור ניתן היה לקדם את ההליך זה מכבר עוד ב 2014.

באשר לטענה כי נגרם לנאשם נזק ראייתי הואיל ואין בידיו היום, היכולת להשיג מסמכים (תמונות) מחברת הביטוח לעניין היקף ו/או מידת הנזקים לכלי הרכב - יש לזכור כי בשלב מקדמי של ההליך הטיעון כשלעצמו, אינו מסייע להגנה להביא לבטלות האישום.

עסקינן בתאונת דרכים שאירעה, לכאורה, בשל אי שמירת מרחק.

על הנאשם להוכיח כי תמונות הנזק נחוצות להגנתו ולצורך כך יש לשמוע ראיות.

על כן גם טענה זו דינה להידחות כטענה שנועדה להביא לבטלות האישום.

כפי שצוין לעיל, אין בדחיית הטענות כדי לאיין כליל את השפעת מחדלי החקירה על שלב מתקדם יותר של ההליך, מחדלי החקירה וחלוף הזמן הם שיקולים שבית המשפט ישקול בהמשך (למשל בשלב הענישה, אם יורשע).

ברור, כי אם המאשימה הייתה פועלת באופן אינטנסיבי יותר בסמוך לאחר מועד הדיון בו נמחק כתב האישום בפעם השנייה, לא היה כל מניעה להתחקות אחר הנאשם מוקדם מהמועד בו אותר בפועל.

סוף דבר

טענותיו המקדמיות של הנאשם נדחות והוא מוזמן להשיב לאישום.

שאלת הוצאות תיבחן בסיומו של ההליך.

ניתנה היום, ב' אב תשע"ז, 25 יולי 2017, בהעדר הצדדים.

